

[Hans Rasmussen.]

Nu er det en lille, snæver Kreds, der er bemyndiget til at møde som Sagførere i Højesteret, og denne snævre Kreds dannes ved de Prøver, som er anordnet, og hvis Bestaaen kræves til Opnaaelse af Prædikaten Højesteretssagfører. Er det mon altid saaledes, at man bør slaa sig til Ro med den Betragtning, at Prøvens Bestaaen er et afgørende Bevis for, at de Sagførere, der her er Tale om, er de mest kvalificerede? Mon ikke man bør antage, at undertiden spiller Tilfældighederne ind, og at der ved visse Lejligheder har gjort sig Hensyn gældende, der har meget lidt med Saglighed at bestille?

Det har i hvert Fald ofte været saaledes, at man ude i Publikum har gættet paa, naar en Afgørelse er truffet af Højesteret med Hensyn til, om en prøveprocederende Sagfører skulde bestaa eller ej, at Spørgsmaalet om Race, Spørgsmaalet om Firma og andre Hensyn har spillet ind. Det er maaske ogsaa troligt, at det har noget paa sig, hvad jeg har hørt adskillige sige, at man i juridiske Kredse betragter det som en offentlig Hemmelighed, at Højesteret undertiden selv har fortrudt sine Afgørelser.

Vi staar her overfor noget, som ikke kan betragtes som noget saa helligt og urørligt, at det ikke skulde være tilladt at pille ved det. Jeg skulde tro, at adskillige dygtige Sagførere, Landsrets- og Overretssagførere, har holdt sig tilbage for at møde i Højesteret ved den anordnede Prøve under Hensyn til det Lotterispil, som denne Prøve har syntes dem at være. Man kan let sætte sig ind i, at en dygtig Sagfører, der har et anset Navn som Landsretssagfører eller Overretssagfører, ikke vil risikere at faa det Stempel paa sig, at han er dumpet ved Prøven til Højesteret, og at saa han eller hun lader være med at gaa op til denne Prøve. Jeg tror slet ikke, som jeg sagde før, at det System, der gælder her, er noget, som bør have Lov til at bestaa fortsat, uden at der bliver pillet ved det.

Resultatet af den gældende Ordning er, at vi kun har en snævert begrænset Kreds af Højesteretssagførere. Gennem den Udvikling, som paa dette Omraade har gjort sig gældende, har det i stor Udstrækning formet sig saaledes, at det er et Slags Dynasti, der her er raadende. Det er som et Kollegium af Folk, der alle er af samme sociale og økonomiske Lag i vort Samfund. Det er jo endvidere Tilfældet, at adskillige af de Folk, der har Lov til at betegne sig som Højesteretssagførere, kun i ringe Udstrækning giver sig af med at procedere for

Højesteret. De er optaget af ganske andre Ting, de er knyttede til de store Aktieselskaber, de er optaget af Hverv som Likvidatorer og Eksekutorer og af mange Ting, der ligger et godt Stykke Vej fra det at procedere i Højesteret.

Jeg tror, det er i Publikums velforstaede Interesse, at den Kreds af Sagførere, der har Lov at møde for Højesteret, betydelig udvides. Helst havde jeg set, at man havde gennemført det principale eller i hvert Fald det subsidiære Forslag, der var fremsat i Fjor, og som er anført i Betænkningen. Det havde været den mest reelle Fremgangsmaade, men det naaede man desværre ikke til.

En Følge af den nuværende Ordning er, at det i nogen Grad bliver en Vanskelighed at faa en Sag appelleret til Højesteret. Naar Kredsen af Højesteretssagførere er saa lille, som den i Virkeligheden er, afhænger det i stor Udstrækning af denne lille Kreds, hvorvidt der skal blive Adgang til at faa en Sag frem for Landets højeste Domstol. Thi man kan meget let tænke sig, at den Sag, som en enkelt Højesteretssagfører ikke har Lyst til at beskæftige sig med, har hans Kolleger heller ikke Lyst til at tage sig af. Der gør sig dér vel sagtens visse kollegiale Hensyn gældende, som man kan finde Sidestykke til ogsaa andre Steder i vort Samfund.

Jeg skulde endvidere tro, at dette at udvide Kredsen og give Landsretssagførere Adgang til at møde i Højesteret vil betyde en billigere Ordning for det Publikum, der har saa stor Interesse i en Forandring paa dette Felt. Jeg kan ikke se rettere end, at man maatte kunne forvente, at det vil blive billigere, naar den samme Mand, der har ført en Sag for Landsretten, faar Adgang til ogsaa at føre den for Højesteret. Jeg skulde i øvrigt tro, at det i Praksis nu ofte gaar til paa den Maade, naar en Sag skal til Højesteret og en Højesteretssagfører er engageret, at han sender sin Fuldmægtig hen til den Landsretssagfører, der tidligere har haft med Sagen at gøre, og faar Underretning om, hvorledes det stiller sig med denne Sag, at han altsaa skaffer sig Oplysninger gennem Landsretssagføreren.

Jeg mener i øvrigt ogsaa, at det er uheldigt, at Højesteret skal kunne omgærde sig med en kinesisk Mur, saaledes som Tilfældet maa siges at være gennem den bestaaende Ordning. Naar det er anført i et af de Bilag, der ledsager Betænkningen, at det vilde svække Retstilstanden i vort Land, om man gav Landsretssagførere Adgang til Højesteret, maa jeg sige, at jeg mener, at det er en Overdrivelse, der ikke hører noget-